

妖孽奇花

ตรารัก
สายเลือดบาป 2

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ชั้นเฟย (燦非) เขียน
Singin' in the Rain แปล
เฮยจือมาทู่ (黑芝麻糊) ภาพ

overgray

ตรารักสายเลือดบาป 2

ซันเฟย เชียน Singin' in the Rain ๙๒๔

《妖孽奇花 中》燦非 Can Fei 著

Copyright © 2017 Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2481-2

ภาพปก

黑芝麻糊

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขุมวิท แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พินับ

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากไปเยือนมองโกเลีย ชมการแข่งขันล่ำสัดว์ ชีม้าในทุ่งหญ้า และเข้าร่วมเหตุการณ์สงครามก่อกบฏ คราวนี้ต้องกลับเข้าเมืองหลวงกันแล้วละค่ะ จากเล่มหนึ่งที่เปิดเผยให้รู้ที่มาของชาติกำเนิดอันน่าเวทนาของหฺรูซิว ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เขามีบาดแผลทางใจติดตัวมาเนิ่นนาน ในเล่มสองนี้บอกก่อนเลยว่าความสัมพันธ์ระหว่างหฺรูซิวกับองค์ชายสามและสถานการณ์ในราชสำนักจะหนักหน่วงบีบคั้นหัวใจมากกว่าเดิม เพราะการแย่งชิงอำนาจนั้นนับวันก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ แม้ว่าองค์ชายสามจะไม่เคยคิดอยากมีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ ทว่าเห็นทีคงจะปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้เสียแล้ว... แต่จะเป็นเพราะอะไรนั้น ทุกท่านพร้อมไปหาคำตอบด้วยกันไหมคะ ถ้าพร้อมแล้วก็กำผ้าเช็ดหน้าแน่นๆ พลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

แนะนำตัวละคร

* หรุชีว

ชายหนุ่มผู้อยู่รับใช้ข้างกายขององค์ชายสาม ถูกเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่วัยเยาว์ อุปนิสัยเจ้าเล่ห์มากแผนการ มีฝีมือด้านวรยุทธ์และการยิงธนูรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวกระจ่าง

* องค์ชายสาม

คนรักของหรุชีว โอรสสวรรค์แห่งราชวงศ์ชิงชาวแมนจูหล่อเหลาส่ง่างาม เชี่ยวชาญกาพย์กลอน ปราดเปรื่องเขียนอักษร ชิงชิงเรื่องการแย่งชิงอำนาจ ทำทางสู่ขุมคัมภีร์ภาพราวบันทึกดั่งแก้วเขียน

* หงฉิง

บุตรชายเพียงคนเดียวขององค์ชายสาม รูปร่างกายอ่อนแอมาตั้งแต่ยังเล็ก ทว่าฉลาดเฉลียวอย่างยิ่ง

* หรุซย่า

พ่อบ้านและบ่าวรับใช้ข้างกายขององค์ชายสาม เก่งกาจด้านวรยุทธ์ เ็นดูหรุชีวเหมือนเป็นน้องชายแท้ๆ

* หลี่ผู้ซิง

บุตรชายของท่านมหाराชบัณฑิตหลีเทียนฟู คนรักแต่วัยเยาว์ขององค์ชายสาม มีตำแหน่งเป็นขุนนางชั้นห้าในกองงานตรวจสอบกรมปกครอง

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgray ได้ที่
www.facebook.com/overgrayyyy

แต่งตั้งเป็นเจิงชินอ๋อง

เจิงเอ๋อร์เผยโฉม

'องค์ชายสามมีน้ำพระทัยโอบอ้อมอารี สุภาพเที่ยงธรรม เชี่ยวชาญอักษรศิลป์ เปี่ยมบารมีสง่างาม ชำนาญโคลงกลอน คล่องแคล่วเฉลียวฉลาด มุ่งมั่นหมั่นศึกษา รอบรู้เก่งกาจ รับผิดชอบภารกิจสำคัญด้านอักษรศาสตร์ของราชสำนัก มีพระอุตสาหะในราชกิจ ปราบเหตุวุ่นวายของเผ่าญไม่เทอลง จนราบคาบ สมเป็นขุนนางสำคัญที่มีคุณูปการ ทুমเทพระสติปัญญาเปี่ยมด้วยความจงรัก น้ำพระทัยรักดีเป็นที่เปิดเผย ฮ้องเต้จึงมีพระเมตตาแต่งตั้งให้เป็นเจิงชินอ๋อง (ชินอ๋องใจรักดี)'

ยามบ่ายปลายวสันตฤดู ในห้องหนังสืออันเงียบสงบ ชายหน้าตาสุภาพ เรียบร้อยราวกับบัณฑิตกำลังนอนตะแคงพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้เอน ด้านหน้าเป็นเด็กน้อยหน้าตาน่ารักอายุราวเจ็ดขวบ ตะแคงข้างหลังตานอนพิงร่างบิดาของตน

หรุชี่วเปิดประตูเข้าไปเบาๆ สิ่งแรกที่เห็นคือภาพสองพ่อลูกนอนหลับด้วยกัน เขาอดยิ้มน้อยๆ ออกมาไม่ได้ จากนั้นจึงค่อยๆ เบาเท้าเดินเข้าไปหาหยิบผ้าห่มผืนบางที่เลื่อนหล่นลงไปกองบนพื้นขึ้นมามห่มคลุมบนร่างคนทั้งสอง

ไม่คาดคิดว่าเด็กน้อยจะตื่นขึ้น ตอนแรกก็สละสลิมสะลือ แต่พอเห็นว่าเป็นคนที่มาคือหรุชี่ว ก็รีบอ้าปาก ท้าทางเหมือนจะพูดอะไร ด้วยไม่ยอมให้เสียงดัง จนองค์ชายสามตื่น หรุชี่วจึงรีบยกนิ้วชี้ขึ้นแตะปาก เด็กน้อยเผลอปากหัวเราะ

ไว้เสีย เขาค่อยๆ ลงจากเก้าอี้ ดึงหรีวเข้าไปข้างโต๊ะเขียนหนังสือ

'คุณชายจึงทรงให้ตามกระหม่อมมา มีเรื่องใดหรือ' หรีวก็กระซิบถามเบาๆ

เด็กน้อยมีชื่อว่าหงิง เป็นบุตรซึ่งเกิดจากพระชายาเอก อยู่ในครมภ์ไม่ถึงสิบเดือนก็คลอด จึงมีร่างกายอ่อนแอตั้งแต่เล็ก ต้องกินยาอยู่เรื่อยๆ ปีกลายนี้เองที่เพิ่งดูแลสุขภาพดีขึ้น เริ่มเห็นเค้าลางสุขภาพแข็งแรง หัวทั้งวังจึงค่อยโล่งใจ

'ชื่อกับชั่ง ผู้ใดทรงคุณธรรมกว่ากัน' หงิงถามด้วยน้ำเสียงน่ารักของเด็กน้อย แต่สองมือโพล่หลังทำที่ราวกับผู้ใหญ่ จ้องมาที่เขา

หรีวรู้รู้สึกขบขันยิ่ง

ก่อนหน้านี้องค์ชายสามได้เชิญบัณฑิตชื่อดังมาเป็นอาจารย์ เดิมสอนเพียงหรีวคนเดียวเท่านั้น ทว่าภายใต้การชี้แนะขององค์ชายสาม เมื่อปลายปีกลายจึงให้เริ่มสอนสี่ตำราห้าคัมภีร์* แก่หงิง ว่ากันว่าทุกครั้งที่ทำการสอนอาจารย์มักจะเผลอพูดถึงหรีวซึ่งเป็นศิษย์ที่ยันและเฉลียวฉลาดที่สุดในบรรดาศิษย์ที่เขาเคยสอนมา หลังจากนั้นทุกครั้งที่ได้พบกัน หงิงก็จะตั้งคำถาม ด้วยอยากทดสอบว่าหรีวรู้สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็นศิษย์อันดับหนึ่งหรือไม่

รีบตอบมา หากตอบช้าถือว่าตอบผิด' หงิงกระตุกแขนเสื้อเขา

'ชื่อก็กะไรว่านัก ชั่งก็อ่อนแอเกิน'** หรีวเห็นเขาตั้งใจเลือกบทสนทนา ระหว่างจ้อกกับชั่งจ้อในคัมภีร์ 'หลุนอวี่' มาถาม ก็รู้สึกวุ่นวายเอ็นดู จึงสะกดอารมณ์ไม่แสดงท่าทีขบขันแล้วตอบไป

หงิงเฝ้าปากครุ่นหนึ่ง ท่าทางยังไม่ยอมแพ้ เพราะจนถึงบัดนี้ยังล้มหรีวไม่ได้เลยสักครั้ง จู่ๆ เขาก็ปิดปากหัวเราะ ถามอีกว่า 'ช่ายกับชิว ผู้ใดทรงคุณธรรม

* สี่ตำราห้าคัมภีร์ เป็นตำรามาตรฐาน และปรัชญาอันหนึ่งของลัทธิขงจื๊อ (ขงจื๊อ) นักปราชญ์ผู้เสนอแนวคิดในการปฏิบัติตนให้อยู่ในจารีตประเพณีและคุณธรรมอันดีงาม สี่ตำรา ได้แก่ หลุนอวี่ ต้าเสวีย จงยง และเมิ่งจื๊อ ใช้กำหนดเนื้อหาของการสอบเข้ารับราชการของจีนโบราณ ห้าคัมภีร์ ได้แก่ ซื่อจิง ซูจิง อี้จิง หลี่จิง และซุนชิว

** ชื่อก็กะไรว่านัก ชั่งก็อ่อนแอเกิน เป็นบทสนทนาระหว่างขงจื๊อกับศิษย์ชื่อจ้อกั๋งในคัมภีร์หลุนอวี่ 'ชื่อ' หมายถึงจวนซุนชื่อ 'ชั่ง' หมายถึงปู้ซั่ง ทั้งสองคนมีนิสัยที่แตกต่างกันคนละหัว ซึ่งในทัศนะของขงจื๊อ ทั้งสองต่างก็ได้เป็นการปฏิบัติตนในทางสายกลาง

กว่ากัน'

สองพ่อบ้านใหญ่แห่งวังองค์ชายสามก็คือหุชชียากับหุชชีว หงจึงเห็นว่าล้มเขาไม่ได้ก็คิดหาทางออกด้วยการให้หุชชีวตอบวาระหว่างตัวเองกับหุชชียา ใครที่ทรงคุณธรรมและมีความสามารถมากกว่ากัน

หุชชีवलั่นหัวเราะจนตัวสั่น ขันเสียจนไล่จะพันกัน แต่ภายนอกกลับตื้นช้ำริม ไม่ได้ตอบแต่ใช้วิธีการย้อนถาม 'เช่นนั้น เหลอกกับจาง ผู้ใดทรงคุณธรรมกว่ากันพะยะคะ'

เหลอกกับจางล้วนเป็นครูของหงจึง คนหนึ่งสอนเขียนอักษร อีกคนสอนบทกวี ล้วนเป็นบัณฑิตชื่อดังที่องค์ชายสามเชิญมา หุชชีวรู้ดีว่าองค์ชายสามสอนลูกอย่างเคร่งครัด แต่ไหนแต่ไรมาไม่อนุญาตให้แสดงความไม่เคารพต่ออาจารย์แม้เพียงนิด อย่างว่าแต่การนำมาเปรียบเทียบกันเลย

จริงดังคาด พอหงจึงได้ยินดังนั้นก็รีบปิดปากพร้อมส่ายหัว นานครู่หนึ่งจึงค่อยหัวเราะออกมา 'ไม่กล้าเทียบ ไม่กล้าเทียบ อย่าให้ข้าเดือดร้อนเลย'

'ใช่แล้ว สิ่งที่พระองค์ไม่โปรดก็จงอย่าได้กระทำต่อผู้อื่น' หุชชีวรับเอาคำสอนมาปิดปากเขา

'...' หงจึงทำหน้ามึน รูจมูกน้อยๆ บานออก จ้องหุชชีวด้วยที่ทำไมอยากยอมแพ้

หน้าตาหงจึงละม้ายไปทางบิดา แต่นิสัยออกจะซุกซนและร่าเริงกว่า องค์ชายสามตอนเด็กๆ เป็นเหมือนองค์ชายสามตัวน้อยที่ชอบเล่นชน ดังนั้นทุกครั้งที่หุชชีวได้พบก็จะรู้สึกรื่นเริง

'การประชันวันนี้ถือว่าพ่อบ้านไปชนะก็แล้วกัน' หงจึงประกาศความพ่ายแพ้ อย่างเคร่งขรึมจริงจัง

'ขอบพระทัยคุณชายชิงที่ทรงอ่อนข้อให้พะยะคะ' หุชชีวพูดไปพลางจัดโต๊ะไปพลาง แต่ไม่นานก็ถูกกระตุกแขนเสื้ออีก

'นี่เป็นแบบคัดอักษรของข้า' หงจึงชี้ไปที่กระดานซึ่งหุชชีวหยิบขึ้นมา 'อาจารย์บอกว่าพ่อบ้านไปเก่งเรื่องเขียนอักษร ช่วยวิจารณ์อักษรที่ข้าคัดหน่อย'

'อืม...' หุชชีววางกระดานลงแล้วเพ่งมองอย่างละเอียด 'ลำดับเส้นดู

ประณีต เป็นระเบียบเรียบร้อยดูสมส่วน ลายพระหัตถ์เรียบร้อยงดงาม กระหม่อม
เคยเห็นแบบอักษรที่องค์ชายสามทรงคัดเมื่อตอนสืบชันษา คุณชายจึงทรงมี
รูปแบบการเขียนคล้ายองค์ชายสามพะยะค่ะ'

'พูดจริงหรือ' หงฉิงแหวตาดูเจิดจ้าตื่นเต้น

'บัณฑิตจะพูดเหลวไหลไปไปได้หรือพะยะค่ะ'

'จึงเออร์' ไม่นุญาติให้รบกวนพอบ้านไป'

เสียงทุ้มต่ำแผ่ด้วยอำนาจน่าเกรงขามดังขึ้น ทั้งสองคนเงยหน้าพร้อมกัน
ก็เห็นองค์ชายสามที่ตื่นตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้กำลังเดินมาหา

'เสด็จพ่อ' หงฉิงรีบยึดตัว ตามองตรง

'เดิมทีอยากทดสอบเจ้าเสียหน่อย แต่ถามไปถามมากลับลับเสียได้
ทำให้เจ้าแอบหนีมาอยู่ได้ตั้งนานสองนาน' องค์ชายสามหยิบกล่องหุ้มผ้าไหม
ใบหนึ่งบนชั้นวางหนังสือส่งให้ลูกชาย 'นี่เป็นแท่งหมึกที่พอบ้านไปเตรียมไว้
ให้เจ้าเป็นพิเศษ เอาไปใช้สิ'

'พะยะค่ะ ขอบพระทัยเสด็จพ่อ ขอบคุณพอบ้านไป'

'เออะ เจ้ากลับไปห้องหนังสือของตัวเองได้แล้ว ได้เวลาฝึกเขียนอักษร
แล้ว อย่าให้อาจารย์ต้องรอ'

'พะยะค่ะ'

หฺวชีวเปิดประตู แล้วเรียกเด็กรับใช้สองคนมา

หงฉิงลาไปอย่างนอบน้อม ก่อนไปก็ถือโอกาสที่องค์ชายสามไม่ทันมอง
หันมายืมแป้นพลงหัวเราะคิกคักให้หฺวชีว แล้วจึงจากไปพร้อมกับเด็กรับใช้

'ช่วงหลังๆ มานี้สีหน้าคุณชายจึงดูมีเลือดฝาดขึ้นแล้ว' หฺวชีวพูดขณะ
เดินไปที่อ่างไฟ จุดถ่านไม้อย่างคล่องแคล่ว

องค์ชายสามรับคำด้วยสีหน้าพึงพอใจ ลูกชายลูกสาวของเขาอายุยังไม่
เท่าไรก็ต้องตายจากไปหลายคนติดๆ กัน จนบัดนี้เหลือลูกชายหนึ่งคน
ลูกสาวหนึ่งคน หงฉิงเป็นลูกชายเพียงคนเดียว ย่อมได้รับความรักใคร่ใส่ใจ
อย่างมากจากเขา

'ซงชาดอกมะลิดีหรือไม่' หฺวชีวถาม

องค์ชายสามกำลังจะนั่งลง แต่เหลือบไปเห็นเขาจะยกกาเหล็กก็รีบร้องห้าม 'กาใบนั้นหนักมาก อย่ายกเลย'

'พี่สามกังวลเกินไป แขนข้าหายดีแล้ว แข็งแรงกว่าเมื่อก่อนเสียอีก' หูซิวหมุนแขนไปมา แต่ก็ไม่ได้ยกกาเหล็กตามที่องค์ชายสามห้ามไว้ เปลี่ยนมาใช้กาทองเหลืองใบเล็กแทน

'ผลจากการโดนแทง แม้ภายนอกจะเห็นว่าประสานดีแล้ว แต่จะฝืนมากไม่ได้ ต้องค่อยๆ ฟื้นฟูเป็นลำดับ รอให้เจ้านาวสายธนูคนใหม่ให้ได้ก่อนสักครึ่งปี ค่อยบอกว่าหายดีแล้วจริงๆ' องค์ชายสามยังงู้อืดแล้วล่ำทับอีกว่า 'ข้าเคยบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ!'

'ใช่พะยะคะ ท่านอ๋องตรัสได้ถูกต้องแล้ว' หูซิวแกล้งตอบกลับอย่างเป็นทางการ

องค์ชายสามแอบมองค้อนเขา หน้าบูดบึ้ง

หลังจากปราบเอ๋อหมู่ซึ่งก่อความวุ่นวายเมื่อปีกลายยามฤดูคิมหันต์จนราบคาบแล้ว ฮ่องเต๋ก็ทรงให้ความสำคัญกับเขามากขึ้นเรื่อยๆ ทรงแต่งตั้งให้เป็นเหอซัวชินอ๋องอย่างเป็นทางการ ใช้นามพระราชทานว่าเจิง (ความภักดี)

คนที่ได้รับแต่งตั้งในเวลาเดียวกันก็คือองค์ชายสี่ องค์ชายแปด และองค์ชายเก้า

นอกจากได้รับนามพระราชทานแล้ว ฮ่องเต๋ยังมีคำสั่งให้พวกเขาร่วมกันรับหน้าที่สำคัญ นอกจากองค์ชายสามจะได้รับสืบทอดงานบวงสรวงของกรมพิธีการแล้ว ยังรับหน้าที่ตรวจแก้คัมภีร์โบราณที่สำคัญ และเขียนปายสลักที่สุสานหลวงจึงหลังด้วย

เล่าลือกันว่าเมื่อองค์รัชทายาทรู้เรื่องนี้ก็กังวลอย่างยิ่ง บัดนี้จึงไประบิดอารมณ์กับสัวเอ๋อผู้เป็นลุงของตน พร่ำบ่นว่าอีกฝ่ายไม่มีความสามารถพอจะช่วยให้ตนมีผลสัมฤทธิ์ในด้านการปกครองบ้านเมือง

องค์ชายสามล่วงรู้เรื่องเหล่านี้ได้อย่างลึกซึ้งผ่านเหล่าสายสืบที่หูซิววางไว้

'ชาดอภิมะลิพะยะคะ' หูซิววางถ้วยชาลงบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง

'ท่านต้องเสวยอย่างระมัดระวังด้วย อย่าให้ลวกพระชิวหา ไม่เช่นนั้นหาก
องค์รัชทายาททรงรู้เข้า จะทรงพระสรวลไม่หยุดจนพระทนต์หัก แล้วกลายเป็นว่า
พวกเราไม่ดีเอง'

องค์ชายสามหัวเราะ ยื่นมือไปดึงร่างเขามาอยู่ข้างๆ แล้วยกมือตักกัน
ไปทีหนึ่ง 'เจ้าเพิ่งพูดกับจิงเอ๋อร์ไปมิใช่หรือว่าบัณฑิตไม่พูดเหลวไหลไปปิด
แล้วฟังสิว่าตัวเองพูดอะไรออกมา ไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย'

'ท่านต้องอย่าได้พิโรธ กระหม่อมรู้ผิดแล้ว' หูซิวอี้มพลางตอบ

'ดูท่าซิวเอ๋อร์คงดีใจยิ่งที่ข้าได้รับการแต่งตั้งเป็นชินอ่อง' องค์ชายสาม
ยื้นขึ้น จู่อีกฝ่ายมาที่ข้างเตียงคั่ง* ยิ้มน้อยๆ แล้วถาม

หูซิวอี้มพยักหน้า 'เดิมทีก็กังวลอยู่บ้าง แต่พอคิดทบทวนดีๆ อย่างไรเสีย
คราวก่อนฝ่าบาทก็ทรงแต่งตั้งชินอ่องไปสี่ท่าน เรื่องนี้คงเบี่ยงเบนความสนใจ
ขององค์รัชทายาทไปได้ ข้าจึงไม่ค่อยหนักใจเท่าไรแล้ว ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่อง...'

'เรื่องใดหรือ' องค์ชายสามเห็นดวงตาดำขลับของเขากลอกไปมา
ดูเฉลี่ยवलดช่างคิด ก็อารมณ์ดี

'เบี้ยเล่นได้เบี้ยหวัดปีละสองพันห้าร้อยตำลึง ข้าวสองพันห้าร้อยหู่**
แต่เบี้ยหวัดของชินอ่องกลับได้ถึงปีละหนึ่งหมื่นตำลึง ข้าวอีกหนึ่งหมื่นหู่'
หูซิวอี้มยกกว้างเห็นไรฟันขาว สีหน้าแถมขึ้นเบิกบาน 'ข้าคุณชายจึงยังจะได้
ตำแหน่งทายาทผู้สืบเชื้อสายของท่านอ่องอีกด้วย! ต่อไปก็ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่อง
ต้องอดออมกระเบียดกระสือรข้าวของเครื่องใช้อีกแล้ว ข้าในฐานะพ่อบ้าน
จะไม่ยินดีได้หรือ'

องค์ชายสามได้ยืนกับลาบปลื้ม หัวเราะเสียงดังอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็น

หูซิวอี้มว่าตั้งแต่องค์ชายสามได้รับแต่งตั้งเป็นเหอซิวชินอ่องก็รู้สึก
อึดอัดกดดันมาตลอด จึงตั้งใจจะหยอกให้เขาสบายใจ บัดนี้ได้เห็นอีกฝ่าย
ยิ้มแย้มเบิกบานก็ดีใจ สายตาเต็มไปด้วยความอ่อนโยน

'มิน่าเล่าจึงเอาแต่เรียกข้าว่าท่านอ่อง แท้จริงก็มองเป็นเรื่องเงินทองนี่เอง'

* คั่ง เป็นเตียงนอนก่อด้วยอิฐของชาวจีนทางเหนือ ด้านบนปูด้วยฟูกที่นอน ด้านล่างมีท่อเชื่อมกับปล่องไฟ
เพื่อจุดให้ความอบอุ่น

** หู่ คือหน่วยตวงธัญพืชแห่งของจีนโบราณ 1 หู่ เท่ากับ 5 ไตว หรือราว 50 ลิตร

องค์ชายสามปีบแก้มเขา 'เช่นนั้นข้าควรเพิ่มเงินเดือนพ่อบ้านขึ้นอีกเท่าตัวหรือไม่'

'ที่เท่าท่านอ่องไม่เคยเรียนการคำนวณหรือหกหรือ จะเพิ่มแค่เท่าตัวได้อย่างไร ท่านอ่องได้เบี้ยหวัดเพิ่มสี่เท่า พ่อบ้านก็ควรจะได้เงินเดือนเพิ่มสี่เท่าเช่นกันจึงจะถูกต้อง'

องค์ชายสามเห็นสายตารูขี้นว่หลกหลิก สีหน้าเจ้าเล่ห์ ยิ่งดูก็ยิ่งน่าขัน จึงอดขู่ไม่ได้ 'เช่นนั้นคินนี้ต้องออกแรงเป็นสี่เท่า แล้วข้าค่อยพิจารณาข้อเสนอของเจ้าก็แล้วกัน'

'ถ้าเช่นนั้นข้าขังเถิด คิดๆ แล้วคนเราไม่ควรละโมภโลกมาก ในเมื่อยังเป็นพ่อบ้านเหมือนเดิม ก็เอาเงินเดือนเท่าเดิมเถิด' หูชี้ว่กลลอกตา พุดเสียงเรียบจากนั้นถึงก้มหน้าเล็กน้อย 'คินนี้สี่เท่าเชียวหรือ ท่านอ่องคงอยากเอาชีวิตน้อยๆ ของชีวเออร์เสียแล้ว'

องค์ชายสามถูกเข้าเล่นจนหัวเราะว่าอารมณ์ดี นานครู่ใหญ่จึงพุดถึงงานเรียบเรียงคัมภีร์โบราณที่ฮ่องเต้ทรงมอบหมายให้ทำ

'ชีวเออร์ว่าฟ้าพิสามมีฐานะเป็นขุนนางราชสำนัก มีเฝ็กเฝ่งานด้านอักษร แม้บัดนี้จำต้องสวมหมวกใบใหญ่ในฐานะตินอ่อง แต่อย่างน้อยก็ได้ดูแลงานเรียบเรียงคัมภีร์โบราณ นำความสามารถที่มีอยู่เต็มเปี่ยมออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ถือว่ามิเสียก็มีได้' หูชี้วยกขามาให้ คอยดูแลปรนนิบัติองค์ชายสามค่อยๆ คืบ

อีกฝ่ายได้ฟังก็พยักหน้า ค่อยๆ จิบชาร้อนอย่างสุขุม พองยหน้าขึ้นก็เห็นคนตรงหน้าดวงตาวาววับเป็นประกาย ไม่มีแววซบซิดเปราะบางเหมือนตอนที่ได้รับบาดเจ็บเมื่อปีกลายอีกแล้ว ก็อดพึงพอใจไม่ได้ คิดแล้วก็เรียกชื่อเขาเบาๆ 'ชีวเออร์ เจ้าต้องให้หูชียาคอยจับชีพจรตรวจร่างกายบ่อยๆ ยาก็ต้องดื่มด้วย บำรุงร่างกายให้ดี'

หูชี้วยพยักหน้าอย่างว่าง่าย แล้วพุดขึ้นว่า 'อ้อ ใช่แล้ว หนูกับลูกหนูของคุณชายจึงทำเสร็จแล้ว เริ่มเฝ็กได้ตั้งแต่พรงนี้เป็นต้นไป'

'อืม เสด็จพ่อดรัสแล้วว่าการล่าสัตว์นี้ควรให้ชิงเออร์ได้แสดงความสามารถ

เสียหน่อย ดังนั้นก่อนจะไปต้องฝึกฝนให้ดี เขาร่างกายอ่อนแอ กว่าจะเริ่มฝึก จึงช้ากว่าคนอื่น แต่อย่างน้อยก็อย่าให้ห่างชั้นจากหลานคนอื่น ๆ ของเสด็จพ่อ มากนักก็แล้วกัน'

'คุณชายจึงฉลาด ไม่นานต้องเก่งแน่...' หูซิวพูดไปได้ครึ่งเดียวก็มีเสียง เคาะประตูขัดจังหวะ จึงร้องถามคนที่มาว่ามาด้วยเรื่องใด

'ข้าตงเออร์ มีเรื่องจะทูลรายงานองค์ชายสาม'

'เข้ามา' องค์ชายสามอนุญาต

หลังจากหุตงแต่งงานมีลูกแล้ว ภายใต้การใช้ทั้งพระเดชและพระคุณ ขององค์ชายสาม จึงเริ่มหันกลับมาช่วยสืบข่าวของฝ่ายองค์รัชทายาทให้ เมื่อมี เขามาช่วยอย่างแข็งขันเช่นนี้ ก็ทำให้หุตงกำลังด้านขวาของฝ่ายองค์ชายสาม รวดเร็วและแม่นยำขึ้นมาก

'มีเรื่องอะไรใหม่หรือ' องค์ชายสามทำท่าบอกให้หุตงนั่งลง

'กระหม่อมได้ยินมาว่ามีการเตรียมกล่าวโทษเจ้าหน้าที่กรมปกครอง คนหนึ่งพะยะค่ะ' หุตงบอกชื่อหนึ่งออกมา

หูซิวกำลังจะขงชาอีกสองถ้วย พอได้ยินชื่อก็หยุดแล้วหันขวับไปมอง องค์ชายสามทันที จริ่งดั่งคาด ฝ่ายหลังนั่งนิ่ง สีหน้าแปรเปลี่ยนไปโดยพลัน

คนที่องค์รัชทายาทจะฟ้องร้องก็คือสหยาพร้อมเรียนผู้เป็นคนรักแต่วัยเยาว์ ขององค์ชายสาม หลี่ผู้ซิง บุตรชายท่านมหาราชบัณฑิตหลีเทียนฟู ซึ่งบัดนี้ รับตำแหน่งเป็นขุนนางชั้นห้าในกองงานตรวจสอบสวนกรมปกครอง

รักแรกวัยเยาว์

บุตรหลานตระกูลบัณฑิต

กองงานตรวจสอบของกรมปกครองรับผิดชอบการตรวจสอบผลการทำงานของเหล่าขุนนางและเจ้าหน้าที่ เป็นตำแหน่งที่ให้ทั้งคุณและโทษได้ ปีก่อนผู้ว่าการมณฑลเจียงซูได้เลื่อนขึ้นเป็นขุนนางชั้นเจ็ด แต่ขุนนางฝ่ายองคืรัชทายาทกลับได้รับข่าวสารในทางลับว่าคนผู้นี้ได้ให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่กรมปกครองเพื่อให้แก้ไขผลการตรวจสอบ จึงได้รับเลือกและเลื่อนชั้นขึ้นไปเป็นผู้ว่าการมณฑลเจียงซู ขุนนางที่ถูกระบุว่ารับสินบนก็คือหลี่ผู้ซึ่งนี่เอง

'เหลวไหล ไม่เป็นความจริงแม้แต่น้อย' องค์ชายสามกล่าวอย่างหนักแน่น พุดจบกี้ก้าวเดินช้าๆ กลับไปกลับมาในห้องหนังสือ แล้วพุดกับหุซุซย่าที่ยืนอยู่ด้านข้างว่า 'ยังไม่ต้องพุดถึงเรื่องอื่น ตำแหน่งที่เขาได้มาก็มาจากการสอบเคอจวี่* ไม่เคยอาศัยอำนาจของบิดาในราชสำนักมาก่อน เขาระมัดระวังเรื่องนี้มาตลอด ไหนเลยจะทำเรื่องทุจริตรับสินบนได้'

'อันที่จริงเรื่องนี้ก็น่าสงสัยนัก บรรยายภาคในกรมปกครองก็ดูแปลกๆ ได้ข่าวว่าตอนบ่ายมีการจับกุมตัวเจ้าหน้าที่กรมปกครองไว้สองสามคน กำลังให้ผู้รับผิดชอบไต่สวนอย่างละเอียดทีละคนพะยะค่ะ' หุซุซย่ารายงานข่าวสาร

* การสอบเคอจวี่ หรือการสอบขุนนางสมัยโบราณ แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนทีละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบดงซื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นหัวใจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเจียงซื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวี่เหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับผู้ยี่ซื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจันซื่อได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนซื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคะแนนเรียกว่า จ้วงหยวน (จอหงวน) บั๊งเหยียน และทันฮวา

ที่ได้รับมา 'ได้เข้าหาลิทำงานอยู่ในห้องตั้งแต่เช้า แต่พอเที่ยงกลับเดินทางกลับบ้าน
กะทันหัน ได้ยินว่าไม่ทันได้ลงงานด้วยซ้ำ' ไปอย่างรีบร้อนเลยทีเดียวพะยะค่ะ'

‘ไม่ได้การ ซยาเธอร์ เจ้ารีบลงไปไหนจนเขาแล้วหาตัวเขาให้พบ
ต้องสอบถามที่มาที่ไปของเรื่องนี้กับเจ้าตัวให้ได้’ หัวคิ้วของศิขยาสามขววดมุ่น
สีหน้าหนักใจ

'กระหม่อมจะรีบไปเดี๋ยวนี้ องค์ชายสามทรงอย่าเพิ่งเคลื่อนไหวก่อน ป้องกันไม่ให้เกิดข้อสงสัยเอาได้' หูซุ่ยรีบเตือน อย่างไรก็ตามเสวกี่คนไม่น้อยก็รู้ว่า หลี่ผิงอิงเคยเป็นสหายร่วมเรียนขององค์ชายสาม

องค์ชายสามรืปาก แล้วพูดขึ้น 'ต้องมีคนเล่นลูกไม้ตกบาแน เลี้ยวชิง
ไม่มีทางทุจริตเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัวแน่ เรื่องนี้ข้ารู้ดี เลี้ยวชิงเขา...
คิวเออร์ มีข่าวอะไรใหม่ๆ บ้างหรือไม่'

หรุชีวิตที่เพิ่งไปถามข่าวผลักประตู่เข้ามา 'สายสืบหลายคนก็รู้จักกับขุนนางเก่าในกรมปกครองบอกว่ามีหนังสือทางการหลายฉบับถูกขโมยไปล้วนเป็นหนังสือที่อยในความรับผิดชอบของได้เท่าหลี่'

'กองงานตรวจสอบชักจะหย่อนยานเกินไปแล้ว หนังสือทางการยังดูแลไม่ได้ จนถูกขโมยไปได้' องค์ชายสามหัวเราะหยันเย้ยเสนา

‘ไม่เพียงเท่านั้น ได้ยินมาว่าต้นปีก่อนมีคนรายงานกับกรมปกครองอย่างลับๆ ว่าเจ้าหน้าที่กองงานตรวจสอบมีการทุจริต แต่ตอนนั้นไม่ได้จัดการอะไร ทว่าตอนนี้จู่ๆ กลับทำการตรวจสอบขนานใหญ่เสียอย่างนั้น’ สองตาทูหัวจ้ององค์ชายสาม ‘อีกอย่าง ผู้ว่าการมณฑลเฉิงชู่เพิ่งได้รับเลือกและเลื่อนขึ้นเห็นได้ชัดว่ารายงานลับเมื่อตอนต้นปีก่อนนั้นไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้...ปัญหาเรื่องกองงานตรวจสอบไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แล้ว ทั้งยังเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ทางการมากกว่าหนึ่งคน’

องค์ชายสามยิ่งฟังสีหน้ายิ่งเคร่งเครียด หันไปหาหุชยาทันที 'เรื่องนี้สำคัญอย่างยิ่ง ข้าต้องไปตามด้วยตัวเองให้หุชยาเออร์เจ้าไปเป็นเพื่อนข้า'

ทั้งหรรษาและหรรษาต่างนึ่งอึ้ง

นี่...นี่...พระองค์เพ็งจะทรงได้รับแต่งตั้งเป็นชินอ่อง หากถูกใครมา

พบเห็นเข้า เกรงว่า...เกรงว่าจะไม่เหมาะ...' สีหน้าหุซยาดูกระอักกระอ่วน ที่คุยกันตอนนี้ไม่ใช่การไปเยือนอย่างเป็นทางการ แต่เป็นการลอบเข้าไป องค์ชายสามจะทำเล็ดร่อนบุ๋มปามราวกับเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปีได้อย่างไร

หุซยาเอาแต่ส่งสายตาขอความช่วยเหลือมาหา แต่หุซิวไม่กล้าหันไปมอง เพราะเห็นท่าทางองค์ชายสามต้องการจะไปได้ไม่ว่าอย่างใด เขาหรือจะไปถึงขั้นไปร้ององค์ชายสามไม่ให้ไปเจอกับเสียขิงผู้นั้น

'มีอะไรไม่เหมาะ ข้ารู้รายละเอียดคดีนี้เป็นอย่างดี' องค์ชายสามย้อน

'แต่...แต่ถ้ามีใครจับได้...' หุซยายิ่งร้อนใจก็ยิ่งพูดจาตะกุกตะกัก

'ด้วยฝีมือระดับเจ้ากับข้า จะเกิดความผิดพลาดง่าย ๆ ได้อย่างไร'

'องค์ชายสามไม่ได้เสด็จไปหลายปี หากหาตัวเขาไม่พบจะทำอย่างไร พระองค์กับกระหม่อมมิกกลายเป็นว่าเย็นหั้นรีหันขวางอยู่กลางลานบ้านผู้อื่น หรือพะยะค่ะ...'

'ถ้าเจ้าไม่มั่นใจ ข้าไปเองก็ได้'

หุซิวลอบถอนหายใจ *พี่หุซยาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพี่สามเลยจริง ๆ*

'กระหม่อมไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น กะ...กระหม่อมจะให้องค์ชายสามไปทำเรื่องแบบนั้นคนเดียวได้อย่างไร' หุซยาร้อนใจจนหน้าแดง

'อย่างนั้นก็ไปกัน'

สายตาหุซิวมองกลับไปกลับมาระหว่างคนทั้งสอง ในที่สุดก็เสนอความเห็นออกมาอย่างอดไม่ได้ 'นายท่านนั่งรถม้าไปไม่ดีกว่าหรือขอรับ ไปหยุดรอในตรอกที่ลับตาสักแห่งใกล้จวนสกุลหลี่ ให้พี่หุซยาแฝงตัวเข้าไปส่งข่าว และให้ใต้เท้าหลี่หาข้ออ้างออกมาพบ ทำเช่นนั้นนายท่านก็ไม่ต้องเผยตัว ทั้งยังได้สอบถามด้วยตัวเอง และไม่ต้องกังวลว่าพี่หุซยาจะสอบถามได้ชัดแจ้งพอหรือไม่'

ทั้งสองคนหันไปมองหน้าหุซิวพร้อม ๆ กัน

หลังจากครุ่นคิดอย่างจริงจังในใจ หุซยาก็พูดขึ้น 'วิธีนี้เสี่ยงน้อยที่สุด'

องค์ชายสามนิ่งเงียบไม่พูดอะไร แสดงว่าเห็นด้วย

'เรื่องนี้รอข้าไม่ได้ เรายึดไปกันเถอะ' หุซิวเห็นคนทั้งสองมองมาด้วยความ

สงลย ก็เบนสยตาศไปลั่วพุดด้วยสีหน้าจรงจ้ง 'อย่งไรเสยก็ตองมีคนขับรถม้า'

'ให้ข้าขับเอง เจ้าอย่าไปเลย คนย่งน้อยเท่าไรย่งดี' หรุษยาค้าน

'ถ้าท่านเข้าไปในจนรสกลหลี่แล้วเกดเหตุพลกผัน นายท่านมีตองขับรถม้า
หนีเองหรอกหรือ' หรุษยียอนถาม แม้จะรู่อยู่แก่ว่าไม่นาเกดเหตุบังเอิญอะไร
ขึ้นได้ แต่ว่า...อย่งไรเสยเขาก็อยากไปด้วย

หรุษยาศยบงันไรคำพุด

องคฺสยสามเห็นหรุษยาศยไม่คัดค่านกริบหันหลัง 'ไปกันเถอะ อย่าชักข้าอีกเลย'

ค่าคั้นปลายวสันตฤดู จันทราสีเงินคั้งงอดูจตะขอ

รถม้าที่ไม่ตกแต่งใดๆ คันหนึ่งจอดอยู่ในตรอกมืด หรุษยิรวมหมวกสวาน
ใบใหญ่นั่งอยู่ด้านนอกรถม้า คอยสังเกตการณ์รอบด้านเป็นคร้งคราว จู่ๆ ก็มี
ภาพหลี่ผู้ซิงผุดขึ้นในห้วงคิต รวมท้งภาพคั้นนั้นเมื่อหลายปีก่อนที่เขากับ
องคฺสยสามร่วมอภิมรย์กันในห้องเล็กด้านในห้องหนังสือ

หลี่ผู้ซิงเป็นบัณฑิตอ่อนแอไม่มีแรงแม้แต่จะมัดไก่ เหล่าปัญญาชน
ชาวฮั่นส่วนมากมุงม้นด้านบุ๋นไม่เก่งกาจด้านบู๊ สกลหลี่ก็เป็นเช่นนี้ หลี่ผู้ซิง
เคยถือแต่พุนัก ไม่เคยจับดาบหรือกระบี่ ย่งไม่อาจถือคณธนูล่าสัตว์

เนื่องจากเขาเป็นลูกหลานตระกูลบัณฑิต อายุได้หกขวบจึงเริ่มเรียน
หนังสือในบ้าน พอได้สิบขวบ ด้วยดำรัสของฮองเต้จึงได้เป็นสหายร่วมเรียน
ขององคฺสยสาม ว่ากันว่าเขาเก่งกาจท้งดีดพิณ วางหมาก เขียนอักษร และ
วาดภาพ อายุสิบห้าก็ได้เรียนคัมภีร์ของปวงปราชญ์อย่างกว้างขวาง เขียนบท
กวีมากกว่าร้อยบท อายุยี่สิบเรียบเรียงหนังสือชื่อ 'รวมบทกวีปัจจุบัณสมัย'
และเขียน 'วิจารณ์กวีหลี่ไป' ผ่านไปอีกสองปีก็สอบได้จิ้นซือ เข้ารับราชการ
เป็นขุนนาง นับเป็นคนหนุ่มที่โดดเด่น

ย่อมตองเป็นเช่นนั้น คนที่ฟี่สามขึ้นชอบจะเป็นคนธรรมดาสามัญได้หรือ

ทว่าการรับราชการของหลี่ผู้ซิงก็ไม่นับว่าราบรื่นนัก ไม่รู่ว่าเป็นเพราะ
หลี่เขียนฟูบิดาของเขาจงใจจะหลีกเลียงข้อครหาหรืออย่งไร ผ่านมาหลายปี
จึงย่งไม่มีชื่อเขาในรายชือผู้ได้รับการเลื่อนชั้นเลย

นี่ล้วนเป็นเรื่องที่หฺรูชีวเอาสายสืบขององค์ชายสามมาใช้ในงานส่วนตัว ให้ช่วยไปสืบข่าวมาให้

เพียงชั่วครู่ ด้านหลังก็มีเสียงร่นววย หฺรูชีวหันไปเห็นองค์ชายสาม เลิกม่านรถม้าขึ้น คอยเหลือบมองไปทางที่หฺรูชยาจากไปเป็นครั้งคราว

หฺรูชีวลอบถอนหายใจ

องค์ชายสามผู้ไม่อาลัยอาวรณ์ต่ออำนาจและตำแหน่งกลับไม่อาจตัดขาด ความรู้สึกผูกพันทางใจ และด้วยเหตุนี้องค์ชายสามจึงเพิ่งเลิกเสียดายความรัก จันพี่น้อง แม้องค์รัชทายาทจะมีนิสัยใจคอเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

ทันใดนั้นเสียงเร่งฝีเท้าก็แว่วดังมาแต่ไกล หฺรูชีวหน้าเครียด คอยจ้องดู ไม่ช้าร่างของหฺรูชยา ก็พุ่งทะยานเข้ามาที่รถม้า หน้าซีดเผือด

หฺรูชีวเกิดหนักใจทันที ดูท่าสถานการณ์จะไม่ดีนัก

'เป็นอย่างไรบ้าง' องค์ชายสามเลิกม่านขึ้นแล้วรีบถาม

'องค์รัชทายาททรงนำทหารม้ามาจับคนด้วยพระองค์เอง ได้เข้าหลิ เฟิงถูกนำตัวไป...'

'เป็นไปได้อย่างไร' องค์ชายสามตระหนก

หฺลื่อเทียนฟู่มีฐานะเป็นมหาราชบัณฑิต ได้รับการยกย่องจากฮ่องเต้เสมอมา ทว่าบัดนี้องค์รัชทายาทถึงกับยอมล่วงเกินเขาเพื่อจับตัวหฺลื่อชิ่งเซียวหรือ แท้จริงแล้วมีแรงจูงใจชั่วร้ายอันใดซ่อนเร้นไว้มันแน่

'กระหม่อมหมอบอยู่บนหลังคา มองเห็นได้อย่างชัดเจน ห้องนางสี่ของ ได้เท้าหฺลื่อถูกรื้อค้นจนกระจัดกระจาย เจ้าหน้าที่ที่เฝ้ากับองค์รัชทายาทพูดกัน ไม่หยุดว่าต้องหาหลักฐานให้ได้ หฺลื่อเทียนฟู่ขัดขวางไม่ได้ก็โกรธจนเป็นลมหมดสติ' หฺรูชยารีบบอก 'พวกเรารีบกลับกันก่อนเถอะพะยะค่ะ'

องค์ชายสามควบคุมสีหน้าให้เยือกเย็นลง ปล่ยมือจากม่านไม่พูดอะไร

หฺรูชีวไม่กล้าซักช้า สองมือกระตุกสายบังเหียนอย่างแรง ชั่วพริบตา รถม้าก็หายลับตาไปในตรอกข้างๆ

ฝุ่นฟุ้งตลบ ม่านราตรีที่เจียบสงัดราวกับถูกมือคนคว้าขยำนยับย่น ยุ่งเหยิง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624812.html>